

האיטיות – מעלה?/נ' שפירא

שְׁלוּמֵי לומֵד בְּתַלְמוּד תּוֹרָה "אור וְדָרֶךְ" בִּירוּשָׁלַיִם. לְצַעֲרוֹ, מִגִּיעַ שְׁלוּמֵי תְּמִיד בְּאֲחוּר לַכֶּתֶה. מִדּוּעַ? הוּא קָם רֵאשׁוֹן בְּבוֹקֶר, הוּא גַם יוֹצֵא רֵאשׁוֹן מִהַבֵּית וְהוּא אוֹהֵב מְאֹד לְלַמֵּד. אוֹלָם לְשְׁלוּמֵי קִשָּׁה לְלַכֵּת מֵהָר, מִגִּיל צְעִיר הוּא סוֹבֵל מִבְּעֵיָה בְּרָגְלוֹ אֲשֶׁר מִקִּשָּׁה עָלָיו אֶת הַהֲלִיכָה. שְׁלוּמֵי לֹא מְנַתֵּר, הוּא מִתְעַקֵּשׁ לְלַכֵּת בְּרָגְלָה לְבֵית הַסֵּפֶר. אֱלִימֶלֶךְ וְאַבְרָהָם, חֲבֵרָיו מִהַכֶּתֶה, אֵינָם מְבִינִים זֹאת. כְּשֶׁהֵם חוֹלְפִים עַל פְּנֵי בְּחִיּוֹדָהֶם לֹא שׁוֹכְחִים לְהַקְנִיט אוֹתוֹ: "הֵאֵם אַתָּה מִתְנַתֵּר הַיּוֹם עִם אֵיזָה צָב נִסְתֵּר, שְׁלוּמֵי?" "גַּם הַיּוֹם אַתָּה מִתְנַתֵּן לְהַגִּיעַ לְאַחַר הַקְּרֵאת הַשְּׂמוֹת?" שְׁלוּמֵי שׁוֹמֵעַ אֶת חֲבֵרָיו, מִשְׁפִּיל אֶת עֵינָיו וּמְחַרְשֵׁי.

אֶתְמוּל, בְּשַׁעוֹת הַצְּהָרִים הַחֲמוֹת, לְאַחַר הַלְמוּדִים, פָּסַע שְׁלוּמֵי לְאִטּוֹ בְּדָרֶךְ לְבֵיתוֹ, וְהִנֵּה הוּא רוֹאֶה אֶת יַעֲקֹב, בָּנָם שֶׁל הַשְּׂכָנִים, יוֹשֵׁב עַל הַמְּדַרְכָּה וְדַמְעוֹת בְּעֵינָיו. "מָה קָרָה, יַעֲקֹב? מִדּוּעַ אַתָּה בּוֹכֶה?" שָׁאַל שְׁלוּמֵי. "אֲחֵרְתִי אֶת הַהִסָּעָה", עָנָה יַעֲקֹב, "אֲחִי הַגְּדוֹל, יִשְׂרָאֵל, עָלָה לְהַסָּעָה רֵאשׁוֹן וְלֹא שָׁם לֵב שֶׁנִּשְׁאַרְתִּי מֵאַחֲרוֹר. אֵינְנִי יוֹדֵעַ כִּיצַד אֲגִיעַ לְבֵיתִי הַיּוֹם, אֲנִי לֹא מְכִיר אֶת הַדָּרֶךְ וְגַם פּוֹחַד מְאֹד לְחֻצוֹת לְבַד כְּבִישִׁים". "אֵל תִּדְאָג", אָמַר לוֹ שְׁלוּמֵי, "אֲנִי בְּדַרְכֵי הַבֵּיתָה וְאֲנִי הָרִי שְׂכָנִים, אֲשַׁמַּח לְלוֹת אוֹתָךְ לְבֵיתָךְ". "אֵךְ אֵין לִי כַח לְרוֹץ מֵהָר, כָּל הַגְּדוֹלִים רָצִים מֵהָר, וְאֲנִי לֹא יָכֹל לְהַשִּׁיג אוֹתָם. אֲנִי תְּמִיד נִשְׁאַר מֵאַחֲרוֹר. אֲנִי עֲדִין קָטוֹן", כָּךְ הִתְחִיל אֱלִיהוֹ לֹמַר בְּעֶצֶב. "גַּם אֲנִי לֹא רָץ מֵהָר", צָחַק הַפַּעַם שְׁלוּמֵי בְּקוֹל מְשֻׁחָרֵר. "אֲנִי אֵלֶךְ אֵתְךָ יָד בְּיָד. גִּלְדֵךְ לְאֵט-לְאֵט, לְפִי הַקָּצֵב שְׁלֵד", כָּךְ הִבְטִיחַ לְיַעֲקֹב הַקָּטוֹן. וְכֵן צִעְדוּ שְׁנֵיהֶם. בְּדָרֶךְ סֵפֶר יַעֲקֹב לְשְׁלוּמֵי מָה לָמַד הַיּוֹם, עִם מִי שֶׁחָק וּמֵהֶם הַחֲבֵרִים שָׁלוֹ. קָרוֹב לְבֵיתָם רָאוּ אֶת אֱלִימֶלֶךְ רָץ לְקִרְאתָם וְאוֹמֵר: "שְׁלוּמֵי, אֵיזָה מְזֵל שְׂאִינְךָ רָץ מֵהָר, מִסְתַּכֵּל תְּמִיד סְבִיבָךְ וְגוֹמֵל חֶסֶד עִם יְלָדִים קְטָנִים שְׂאִינָם יְכוֹלִים לְהַגִּיעַ לְבַד הַבֵּיתָה". חִיָּד שְׁלוּמֵי בְּסָפוֹק רַב וְאִזּוֹ שָׁמַע אֶת יַעֲקֹב אוֹמֵר לְאָמוֹ: "כַּמָּה טוֹב הָיָה לְלַכֵּת עִם שְׁלוּמֵי, אוֹלֵי אֶת מִסְכְּמָה שְׂאִינָה אֵתוֹ כָּל יוֹם הַבֵּיתָה בְּרָגְלוֹ!" שְׁלוּמֵי חִיָּד חִיּוֹד רָחֵב וְחָשֵׁב 'בְּזָכוֹת הָאֲטִיּוֹת קִנְיָתִי מִצְנוֹת גְּמִילוֹת חֶסֶדִים'. לַפַּעַמִּים גַּם אֲטִיּוֹת הִיא מַעֲלָה!